

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Nina Harrington

Édes cukrászlány

Judy Duarte

Az a fránya cipzár

Sara Orwig

Országút vándora

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Nina Harrington, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A mű eredeti címe: *Always the Bridesmaid* (Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• *Magyarra fordította:* Farkas Judit

© *Judy Duarte, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A mű eredeti címe: *His Mother's Wedding* (Silhouette, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• *Magyarra fordította:* Erős László

© *Sara Orwig, 2002 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A mű eredeti címe: *Cowboy's Special Woman* (Silhouette, Desire)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• *Magyarra fordította:* Vásárhelyi Zsolt

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 335. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-222-9

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Nina Harrington
Édes cukrászlány

1. FEJEZET

Amy Edlernek pillanatnyilag három nagy gondja volt, és mindegyik nőikkel kapcsolatos. Emellett éppen a telefont szorította a vállával a füléhez, a pékség tele volt vevőkkel, a szellőző pedig pont a legforróbb napon mondta fel a szolgálatot.

Trixi, a kisegítő ötlete volt, hogy megengedjék a két tizenegy éves lánynak, ők vonják be mázzal a csokis süteményeket. A bevonatot is ők maguk készíthették el. A lakótársaikat akarták meglepni vele a gyermekotthonban.

Amy kétségbeesetten kereste Trixi tekintetét, de az éppen az utolsó vendégekkel fecsegett.

A nagyobbik lány kipirult arccal próbált megküzdeni a mázzal, amely még mindig nem szilárdult meg. A sütemények mellett végül az asztalt is bevonta csokoládéval.

Amy úgy döntött, várhat a telefonálás.

– Túl forró volt a sütemény, azért folyik le róla a máz – vigasztalta a gyereket. – Pedig nagyon jól sikerült, látszik a fényén.

A kislány hálásan mosolygott, amíg a társnője aggódva szipogott. Ő ugyanis betette a hűtőbe a mázat, hogy gyorsabban megszilárduljon. Most mindegyik sütemény tetején egy nagy, barna csomó éktelenkedett. Amy gyorsan berakta a süteményestányért a mikrohullámú sütőbe, majd elsimította az édességeken a bevonatot.

A két kislány csodáló tekintettel nézett rá.

– Én hallgatok, ha ti is. Nagyon ügyesek voltatok! – suttozta Amy. – Mossátok meg a kezeteket, így nem engedhetlek benneteket emberek közé. Addig vigyázok a süteményekre.

Pont így terveztem, gondolta, miközben a két kislány nevetgélve lemosta magáról a csokoládét. Arra vágytam, hogy a sütődét boldog gyermeknevetés töltse be.

Majd egyszer! – mondta magában. Előbb még meg kell felelnie a vizsgálatokon, el kell végeznie egy tanfolyamot, és be kell bizonyítania, hogy felelősségteljes anya lesz belőle. Csak utána fogadhat örökbe gyereket.

Elhessegette a gondolatot, nem ez volt a megfelelő időpont az álmodozásra. Nem a péntek este hat óra, amikor éppen a hármas számú hatalmas gonddal készül megbirkózni.

A barátnője, Lucy Shaw egész London legnevesebb esküvőszervezőjét fogadta fel, hogy megrendezze számára a nagy napot. A baj mindössze annyi, hogy a nő nem veszi fel a telefont.

Várt, amíg bekapcsol az üzenetrögzítő, majd üzenetet hagyott:

– Jó estét, Clarissa, itt Amy Edler beszél az Edler sütődéből. Igazán nem akarom sürgetni, de megígérte, hogy értesít, milyen színű orchideákat rendelt a Shaw–Gerard esküvőre. Kérem, hívjon vissza, amint tud!

Miután letette, mély lélegzetet vett. Semmi ok az izgalomra, Lucy csak jövő szombaton megy férjhez. A torta mesés szép lesz, ahogy az esküvő is. Nem lesz gond. Minden elképzelhető színben tud marcipánorchideákat készíteni, és cukrászból is képes egy pillanat alatt varázslatos nyoszolyólánnyá alakulni.

Ezt fogja ismételtetni a következő hét napon át, reggeltől estig.

Különleges nászajándéknak szánta az esküvői tortát, ezért tökéletesnek kell lennie.

Vidám nevetés szakította félbe a töprengését. A két kislány átviharzott a cukrászdán, kezükben a süteményesdobozzal.

– Elnézést, de már nem volt időnk rendet rakni – kiabáltak vissza, miközben az ajtóhoz szaladtak. Amy mosolyogva nézett utánuk, ám amikor a műhelybe pillantott, felsóhajtott. Gyorsan munkához látott.

Jared Shaw átkigyózott az irodaházakból kiáramló embertömegben. A legtöbb helyen most ért véget a munkaidő. Amint a közlekedési lámpa zöldre váltott, átsietett a túloldalon üzemelő három kicsi

üzlethez.

Nem sok minden változott itt az elmúlt tizennyolc évben. Még megvolt az újságárus, ahol az első autós magazinjait vette. A vaskereskedés helyén azonban előkelő ingatlanközvetítő iroda működött. A barátai az építőiparból kinevették, amikor megpályázott egy építési tervet Londonnak ezen a részén. Itt nem lehet hasznot kitermelni, állították, de ő jobban tudta, mivel érhet el sikert.

Most a harmadik üzlet érdekelte a sorban. Az Edler sütőde kitűnt a többi közül sötétkék-fehér csíkos, falra erősített napernyőjével. Pénztelen gyerekként hányszor leste tátott szájjal a pompás tortákat az ablakból!

Egy kislány jött vele szemben háromkerekű biciklin, mellette fiatal férfi sétált. A kislány nevetett. Lucy pontosan így nézett ki gyerekkorában. Hosszú, szőke haj, kék szem és olyan mosoly, amelytől minden szív megolvad.

Lehet, hogy hiba volt visszajönni ide, gondolta a fiatalember feszülten. Az utcákat mintha a múlt árnyai népesítenék be.

– Ha már úgyis Londonban vagy, ugorj be Amyhez, a cukrászdába! – bízta meg Lucy, a húga. – Biztos akarok lenni benne, hogy nem kergeti magát az örületbe az esküvőm miatt. Elég gond neki a torta.

Természetesen, hucicám, érted bármit megtennék, morogta magában a férfi. Kilencven órát dolgozott a héten, miért ne csevegjen esküvői tortákról egy ideges nyoszolyólánnyal, ha már úgyis szerződtette London legdrágább esküvőszervezőjét?

Na de mikor tudott bármit is megtagadni a kishúgától? Ő volt az egyetlen nő, aki az ujja köré tudta csavarni. Most is miatta jött be külön a városba a Heathrow-ról.

Csengő csilingelt a feje fölött, amikor benyitott a sütődébe. Odabent jókedvű hangzavar és ínycsiklandó illatkavalkád fogadta. A vanília, a fahéj, a cukor és a frissen sült kenyér illata alaposan összezavarta az érzékeit a londoni forgalom benzinszaga után. Egy ingatlanügynök szemével mérte végig a krémszínű és sötétkék berendezést. A régi pékségben barnás volt a tapéta és sötétek a polcok – ég és föld a különbség! Az összbenyomás modern, de barátságos és hívogató. Valakinek itt jó érzéke lehet a színekhez meg az anyagokhoz.

A tortákat és a süteményeket étvágygerjesztően rendezték el a pult mögött. A gazdag választék bármelyik francia cukrászdában megállta volna a helyét, és a legtöbb tálca máris üres volt. Ebben a pillanatban fellebbent a műhelybe vezető sötétkék függöny, és egy kamaszlánnyal találta magát szemben, aki sötétkék kötényt és csokoládéfoltos fehér pólót viselt. Egy apró névtábla mutatta a ruhájára tűzve, hogy Trixinek hívják.

– Üdvözlöm, édes! Az enyém? – szólította meg a lány.

Jared annyira elképedt, hogy először fel sem fogta, a fruska a kezében tartott virágcsokorra gondol. Hallott már pimasz eladókról, de ez túl sok volt neki.

– Sajnos nem. Amy Edlert keresem. Itt van?

Trixi válasz helyett megfordult, és bekiabált a műhelybe:

– Főnök, egy jóképű fickó keres! Virág is van nála!

– Engedd be szegényt és hagyd békén! – hallatszott a válasz odabentről.

– Amy hátul van, a sütődében – mondta Trixi mézédés hangon, és elhúzta Jared előtt a függönyt.

– Bármit kíván, azonnal ott vagyok, és teljesítem! – ígérte.

– Köszönöm – felelte a férfi, és bement a hátsó helyiségbe. Jól tudta, hogy Trixi alaposan megnézi méretre szabott nadrágba bújtatott hátsóját.

A pékműhely munkapultján különböző színű krémmaradékot látott, és mindenütt piszkos edények heverték. Eddig csak egy konyhafőnökkel találkozott életében: a szakácsnővel a bentlakásos iskolában. Ő középkorú, telt idomú hölgy volt. A kamasz fiúk folyton bámulták a mellét, nem egy kölyök került közelebbi ismeretségbe a sodrófájával. Az átforrósodott helyiségben azonban csak egy filigrán nőt látott kék-fehér csíkos nadrágban és kötényben, amely egykor sötétkék lehetett.

A lány a mosogatónál állt, háttal Jarednek. A kék-fehér homlokpánt alól rövid, barna tincsek kunkorodtak elő, a ruhája tele volt csokoládéfolttal.

Hová küldött Lucy? – kérdezte magától mély sóhajjal a férfi.

Amy megfordult a sóhaj hallatán.

Trixi minden férfit ellenállhatatlannak talált, aki megfordult az üzletben, de ő soha nem osztotta a véleményét. Egészen mostanáig.

Ez a fickó tényleg jóképű! A magas, helyes üzletember fajtából való, aki fénylő fekete cipőben és hajszálcsíkos öltönyben jár. Tökéletesen vágott sötétszőke haja volt, szürkés-kék szeme és háromnapos borostája. Az inge felső gombjai nyitva voltak, látni lehetett leburnult nyakát. A tekintete erőt sugárzott.

A férfit ismerősnek találta valahonnan. Különösen a szeme környéke, a szemöldöke közötti ránc emlékeztette Amyt valakire. Rámosolygott a vendégre.

– Jó napot! – köszöntötte. – Engem keres? Akkor üljön le! – Az egyik kemény székre mutatott az asztal mellett. – Gyorsan kitakarítok, közben elmesélheti, miért jött. Kér egy almás rétest?

Meg sem várta a választ, tányért vett elő a szekrényből, majd az átadóhoz lépett, amelyen keresztül a frissen sült finomságokat továbbították az üzletbe, és kihúzott egy tepsit. Levágott egy darabot a még meleg rétesből, és letette a tányért a férfi elé.

– Isten hozta az Edler sütödében! Amy vagyok – mutatkozott be, és kezet nyújtott.

Jared a süteményre meredt, majd felnézett, egyenesen a lány szikrázó zöld szemébe. Zavartan rázta meg a kezét. Amy tenyere apró volt, meleg és ragadós, az ujjai vékonyak, de erősek. Ahogy a kézfogása is. A kézfeje és karja izmos és barna.

Jared a munkája során nap mint nap fogott kezet férfiakkal és nőekkel egyaránt, de ez más volt. Erőt érzett benne, meg melegséget.

Amy a szükségesnél egy pillanattal tovább fogta a kezét, és közben állta a tekintetét. A szeme titokzatos volt, mint a tenger.

Jared feltételezte, hogy Amy Edler az üzletvezető, de hogy ő a pék és a cukrász is egy személyben? Erről a lányról áradozott Lucy, amikor az esküvőjéről beszélgettek? Ő a nyoszolyólány, aki remek állást hagyott maga mögött a pénzügyi világban, hogy visszavonuljon Londonba? Itt valami tévedés lehet.

A faliorára pillantott. A pékek már biztosan hazamentek, és a főnökre hagyták, hogy eltakarítsa a napi munka nyomait.

– Örülök, Miss Edler – viszonzta a köszöntést. – Jared Shaw vagyok, Lucy bátyja.

A lány egy másodpercre bizalmatlannak tűnt, de aztán visszatért az arcára a bájos mosoly.

– Igen, persze, Jared! Lucy említette, hogy egy héttel a nagy nap előtt érkezik Londonba. Örülök, hogy végre megismerhetem.

– Ahogy én is. – A férfi odanyújtotta neki a virágcsokrot. – Ezt magának hoztam, Miss Edler.

Amy meglepve nézett az egzotikus növényekből és pálmalevelekből kötött csokorra.

– Mi a baj, nem tetszik a csokor? – kérdezett rá Jared.

– Ellenkezőleg, csoda szép! Csak éppen... már jó ideje, hogy utoljára... – A férfira mosolygott. – Nagyon kedves, Jared, köszönöm. És kérem, szólítson Amynek! Vízbe teszem a virágokat, közben meséljen az esküvőről! Mindjárt elkészülök a takarítással.

Jared figyelte, ahogy ide-oda futkos a tálaló és a mosogató között. Ez a kislányos nő tényleg bankár volt? Azok az üzletasszonyok, akiket ismert, nem piszkították volna be a kezüket. Nem is beszélve a ruhájukról.

– Ezért jöttem. Lucy mesélte, hogy összedolgozik az esküvőszervezővel. Szeretném felajánlani a segítségemet. – A fiatalember körbenézett, majd folytatta: – Úgy látom, nagyon sok a dolga, úgyhogy állok a rendelkezésére. Tekintsen a mindeneséneke!

Amy a mosogatóba tette a csokrot, majd lassan megfordult és hangosan felnevetett. Képtelen volt abbahagyni a kacagást, levegő után kapkodva kapaszkodott a mosogató peremébe.

– Sajnálom, de ez nagyon vicces volt! – lihegte, amikor összeszedte magát. – Ne nézzen így rám! – kérte, és megint elnevette magát.

– Nem értem, mi ennyire nevetséges? – tudakolta Jared zavartan.

– Maga! Lucy előre megjósolta, mit fog nekem mondani. Természetesen nem hittem neki, de szó szerint ugyanazt mondta, amit Lucy! Sajnálom, nem magát akartam kinevetni. Maga a legjobbat akarja a húgocskájának. Ebben nincs semmi kivetnivaló.

Gyorsan a szája elé kapta a kezét, mert újabb nevetőgörcs kapta el.

A férfi vállat vont.

– Jöjjen vissza inkább holnap? – kérdezte lemondóan.

– Forró és kimerítő nap volt a mai, mit szólna egy hideg italhoz? – jött a javaslat válasz helyett.

– Nem, köszönöm. Még mindig azon gondolkodom, mit talál annyira viccesnek.

Amy eltörölgetett egy villát, majd megkerülte az asztalt, és letette Jared tányérjára.

– Komolyra fordítva a szót, nem adtam le az agyamat is a céges hitelkártyámmal, csak mert úgy döntöttem, cukrász és pék leszek. Lazítson, Jared! Lucy London legjobb esküvőszervezőjét bízta meg. Nincs más dolgom, mint időnként felhívni őt, és megkérdezni, hogy áll a szervezéssel. Eddig minden a tervek szerint halad. – Fejével a tányér felé intett. – Először is egyen! Biztosan hosszú napja volt.

– Az volt, és nagyon ínycsiklandó a sütemény, de nem eszem édességet.

– Ez nem sütemény, hanem rétes. Magam sütöttem. Itt, ma reggel. – A lány leült az asztal sarkára, és keresztbe fonta a karját a mellén. – A ház különlegessége. Senki sem mehet el úgy, hogy nem kóstolta meg.

Lucy a legjobb barátnője, töprengett Amy. Amikor ő kórházban feküdt, napokon át ült az ágya mellett. Soha nem hagyná pácban Lucyt, de nincs szüksége rá, hogy valaki felügyelje, és kétségbe vonja, hogy elboldogul az esküvőszervezéssel. Még akkor sem, ha Lucy divatlapba illő bátyjáról van szó.

Másrészt kimerítő napok állnak előtte. Ha tényleg adódik valami gond, jó, ha tud segítséget kérni. Persze csak akkor, ha ő marad a főnök.

– Talán néhány dologban a segítségemre lehet – közölte sokatmondó mosollyal. – Majd átgondolom.

A férfi ránézett. Amyt ellenállhatatlanul vonzotta, szinte szikrázott közöttük a levegő. Tehát ő a híres Jared Shaw, a Haywood & Shaw ingatlancég vezetője. A cég nevét Anglia-szerte lehetett látni nagy irodaházakon és lakóépületeken, ahogy az Egyesült Államok keleti partján is. Egyértelműen tudatában van a fontosságának, jegyezte meg magában a lány. Biztosan hajbókolnak előtte a pincérek, ha belép egy étterembe.

Na de nála rossz helyen kopogtat!

Telefoncsörgés szakította félbe a töprengését. Felvette a mobilját, és távolabb lépett. Amikor visszafordult a férfi felé, feszült arcán látszott, hogy valami nincs rendben.

– Igen, húsz perc múlva oda tudok érni. Köszönöm – monda, majd bontotta a vonalat, és levette a kötevényét. Rövid ujjú, tengerészkek póló rejtőzött alatta.

Megmosta a kezét. Jared kérdő tekintettel lépett melléje.

– Az esküvőszervező irodájából hívtak – világosította fel Amy. – Clarissa itt hagyott mindent, és megszökött a Karib-szigetekre egy ügyfelével, akinek holnap kellett volna oltár elé állnia egy másik nővel. Odamegyek Lucy irataiért. Velem tart?

2. FEJEZET

Jared sejtette, hogy történik majd valami. Persze minden az ő hibája. Nem ismerte az esküvőszervezőt, akit megbízott, hogy előkészítse a húga esküvőjét. Ráadásul közben az anyjának is megígérte, aki Franciaországba költözött, hogy vigyáz a testvérére.

Erre mi történik?

Na, de nincs minden veszve, ott a megbízható csapat New Yorkban, akik bármikor be tudnak ugrani. Szólt Amynek, hogy odakint megvárja. Friss levegőre volt szüksége.

Hamarosan a lány is megjelent az ajtóban, a kezében tortásdobozokkal.

– Valamivel meg kell vesztegetnünk az irodát, hogy kiadják Lucy papírjait – magyarázta. – Jár itt egy busz, azzal negyedóra alatt odaérünk.

– Utoljára iskoláskoromban ültem buszon – felelte Jared, és a telefonja után nyúlt.

Hamarosan begördült melléjük egy ezüstszürke Rolls-Royce.

– Az ördögbe is! – szitkozódott halkán Amy. – Egy újabb vevő, és nincs több Sacher-torta odabent... Egy pillanat! Nekem ismerős valahonnan ez az autó!

Jared elmosolyodott.

– Hadd mutassam be Franket, a sofőrömet... – kezdte, ám Amy a kezébe nyomta a tortásdobozokat.

Elképedve nézte, ahogy a lány megöleli öreg barátját, és megcsókolja az arcát. Féltékenység hasított a szívébe, de nem mutatta, inkább kinyitotta a csomagtartót.

Furcsa. Nem szokott féltékenykedni. Különösen olyan nőre nem, akit pár perce ismert meg.

– Amy, drágám, hát itt bujkálsz! Edler sütőde! Ez igen! – Frank fejcsóválva mustrálta a cégtáblát.

– Ezek szerint tényleg megcsináltad! Miért nem mesélt nekem erről Lucy?

Amy megvonta a vállát.

– Mindenképpen meg kell majd kóstolnod a süteményeimet – közölte.

Amikor Jared lecsukta a csomagtartót, Amy éppen sugárzó mosollyal pillantott Frankre. Ebben a pillanatban nemcsak csinos, hanem kimondottan szép volt – még smink nélkül is. A lemenő nap aranyfényel vontta be az arcát, zöld szeme ragyogott. Leginkább a mosolya bővülte el a férfit. Ha lenne ideje, rávénne Amyt, hogy ugyanígy mosolyogjon rá is, de sajnos nincs. Egy hét múlva visszautazik New Yorkba.

– Úgy tűnik, jól ismeritek egymást – jegyezte meg hanyagul, mialatt kinyitotta a Rolls-Royce ajtaját Amy előtt.

– Régen nemegyszer kocsikáztattam meg Amyt és Lucyt – felelte a sofőr, és a lányra kacsintott, majd Jaredhez fordult. – Ismerek egy jó olasz éttermet. Mi lenne, ha mindhárman beülnénk vacsorázni?

– Most nem megy, Frankie – szabadkozott Amy. – Lucy esküvőszervezője lelépett az egyik ügyfél vőlegényével. Néhány perce hívtak fel. Oda kell mennünk az irodához, mielőtt a többi megbízó is megtudja a hírt.

Frank füttyentett, majd gyorsan beugrott a volán mögé.

– Rendben, szálljatok be! Ismerem a címet, sőt, egy rövidebb utat is tudok.

Amy már félig beszállt, amikor váratlanul visszaugrott a járdára, és ettől Jarednek ütközött, aki ösztönösen megfogta a lány derekát, nehogy elessen. Meglepően jólesett neki hozzáérni a lány meleg testéhez. A kellenél egy pillanattal később engedte csak el.

– Minden rendben? – tudakolta.

Amy pislogott, és megpróbált valamit mondani, de inkább becsukta a száját. Némán nézett Jaredre, aki elfelejtette, hogy egy forgalmas londoni utcán állnak. Annyit tudott, hogy egy karcsú, apró nőt tart a karjában, és vadul ver a szíve.

Amy kiszabadította magát, és a nadrágjára mutatott.

– Sajnálom, de összekentem magam csokimázzal. Nem akarom összekoszolni ezt a szép autót

– magyarázkodott. – Gyorsan beszaladok, és átöltözöm.

– Rosszabb dolgokat is látott már ez az ülés – nevetett Frank. – Vedd ki a pokrócot a csomagtartóból, Jared, terítsd le, aztán indulás!

– Jól ismeri az esküvőszervezőt? – kérdezte Amytől Jared, miközben Frank ügyesen manőverezett a londoni forgalomban.

– Clarissát? Egyszer találkoztam vele, amikor Lucy utoljára itt járt Londonban. A segédje, Elspeth intézi a dolgokat, ezért nem aggódom. Biztosan megszervezett már mindent.

– Lehet, de azért nem árt ellenőrizni.

– Egyetértek – helyeselt Amy –, viszont az én feladatom, hogy felügyeljem az előkészületeket. Vagy úgy találja, nem vagyok képes rá?

– Egyszerűen szeretném tudni, mit intézett eddig ez a Clarissa – válaszolta némi gondolkodás után a férfi.

– Tényleg? – Amy nevetett. – Tudja, mit gondolok? Azt, hogy senkiben sem bízok saját magán meg a csapatán kívül. Igazam van?

A vezetőülés felől fojtott nevetés hallatszott. Ebben a pillanatban Frank bevett egy éles kanyart, és Jared Amyhez csúszott a sima bőrön. Önkéntelenül is a lány combjába kapaszkodott, ettől mintha kifordult volna a sarkából a föld: szédült és elkábult.

Mégis meg kellett volna ennie azt a rétest! Biztosan éhes. A szédülésnek nyilván semmi köze nem lehet a formás combhoz, amelyhez hozzáért.

– Mi lenne, ha bekötné magát? – érdeklődött Amy, és a fejét csóválta.

A férfi becsatolta a biztonsági övet, majd kinézett az ablakon, de az ablaküvegben is Amy tükörképét látta. A lány egyik kezével éppen a térdén heverő táskában kotorászott, a másikkal lehúzta a homlokpántját, aztán megigazította rövid barna haját. Lehunyta a szemét, és hátradőlt. Az arcvonásai ellazultak.

Jared lenyűgözve követte érzéki mozdulatait. Amy Lucyvel járt egyetemre, tehát a húszas évei végén járhat...

Mintha egyre melegebb lenne itt a hátsó ülésen. Frank igazán bekapcsolhatná a klímát!

Nagy nehezen visszatértek a gondolatai az esküvőhöz.

– És hogy szerezzük meg az esküvői terveket?

– Nem lesz egyszerű – sóhajtott Amy, és a férfihoz fordult. – Clarissa rózsaszínű kartont vezet a vendégekről, amelyre felír minden adatot. Alapszabály, hogy a karton nem hagyhatja el az irodát. Remélem, tortával meg tudom győzni Elspethet az ellenkezőjéről. Szegényt biztos összezavarta, hogy a főnöknője váratlanul eltűnt egy ügyfél vőlegényével.

– Tetszik az ötlet – helyeselt Jared. – Reméljük, Elspeth szereti a tortát.

– Biztos vagyok benne.

Amikor Frank megállította az autót az iroda közelében, kinézett az ablakon. Rémülten látta, hogy az iroda előtti terület tele van autókkal.

– Úgy tűnik, szükség lesz a tortáimra – jósolta Amy. – Maradjatok az autóban, fiúk, ez veszélyes küldetésnek ígérkezik!

Jared látta, hogy divatosan öltözött nők serege próbál bejutni az irodába. Ráadásul a hegyes könyökű, körömcipős fajtából. Amynek igaza van. Ez halállal is végződhet!

Ösztönösen karon fogta a lányt.

– Nincs esélye ennyi emberrel szemben, bármilyen finom is a tortája. Nem jutna ki élve.

Amy a nők zúgolódó seregére nézett. Közben új autók is érkeztek.

– Lehet, hogy igaza van. Frank, van valami ötleted?

– Vissza kell jönni hétfőn, amikor ezek a nők már hazamentek.

– Lehetetlen – ellenkezett Jared, mielőtt Amy válaszolhatott volna. – Egy hét múlva lesz az esküvő! A hétfő már késő. Maradjatok itt, megpróbálok bejutni!

Ezúttal Amy kapta el Jared karját.

– Ne olyan hevesen, hős lovag! – intette. – Ezek a némberek szétszaggatják. Tudja, mindig

mindenért a férfiak a hibásak. Most természetesen a vőlegény, aki elcsábította Clarissát, és ezt maga is érezni fogja a bőrén. Legfeljebb egy mindenórás kismama jutna át a blokádon.

– Nem is rossz ötlet! – vágta rá Jared. – Frank, vannak párnák az autóban?

– Persze, főnök!

– Nagyszerű! Miss Adler – fordult a lányhoz –, tudom, még csak most ismertük meg egymást, de percek belül büszke szülőkké leszünk. Hát nem csodálatos?

– Nem gondolhatja komolyan! – mondta döbönt tekintettel Amy, a mellette ülő férfi viszont széles mosollyal nézett rá.

Ez volt az első alkalom, hogy Amy így látta mosolyogni. Lucy azt állította, a lába előtt hevernek a nők. Most ő is megértette, miért.

Lehunyta a szemét, és elgondolkodott. Megígérte Lucynek, hogy mindent megtesz az esküvő sikeréért. Ráadásul ez lesz az első esküvői tortája, de ha jól sikerül, híre megy, és akkor talán nem az utolsó. Egy sereg megrendelést kaphat.

Ezért csak annyit kérdezett:

– Egy vagy két párna kellene?

Jared kiszállt az autóból, megkerülte, és kinyitotta az ajtót Amy oldalán. Eljött a nagy pillanat. Udvarias meghajlással megfogta a lány karját, és kiségette az autóból.

Mintha egy filmbemutatón lépnének a vörös szőnyegre, gondolta a lány. Csak éppen a nadrágja és a pólója csokifoltos, alatta pedig két párna feszül.

Elhatározta, hogy végigjátssza a szerepét, amely azt kívánta, hogy Jared átfogja a derekát – azaz átfogja ott, ahol általában a dereka lenni szokott.

Az érintés annyira elvonta a figyelmét, hogy úgy lépkedett át a nők tömegén, mint egy bábu. Észre sem vette a csodálkozó arcokat. Jared egy szűk folyosóra vezette, amely zsúfolva volt méltatlankodó nőkkel. Amy megszorította a férfi kezét, így adott jelt, hogy nyomja vissza az alsó párnát, amely kicsúszni készült a póló alól.

– Ha rá tudom beszélni Elspethet, hogy kiadja nekem a kartont, megengedem, hogy segítsen az esküvői előkészületekben. Egy feltétellel: ha személyesen segít. Nem akarom belekeverni a csapatát New Yorkból. Rendben? – súgta Jared fülébe, miközben ábrándosan nézett rá, mint egy igazi menyasszony.

– Rendben – egyezett bele a férfi, és még szorosabban fogta a derekát.

Az út egyre szűkült előttük, mögöttük pedig összezárt a tömeg. Amy behúzta magával a férfit a recepció pulthoz.

– Jó napot! – köszöntötte a pult mögött álló fiatal lányt. – Hallottam Clarissa váratlan utazásáról. A vőlegényem és én – gyengéden Jaredre mosolygott – ezen a hétvégén házasodunk. Ez az utolsó esélyünk, mielőtt világra jön a kis Jarella. Ugye megérti, hogy muszáj beszélünk Elspethel?

Mielőtt a titkárnő válaszolhatott volna, az iroda ajtajához húzta Jaredet, bekopogott, majd benyitott. Egy alacsony asztal mögött középkorú nő kuporgott rózsaszínű kosztümben. Sárga cédulákat böngészett, amelyek elborították az asztalt, előtte egy üveg sherry állt. Az üveg alján már alig lötyögött valami.

– Jó napot, Elspeth! – szólalt meg a lány. – Emlékszik rám?

– Dehogynem tudja megtenni! – biztatta Amy, és elszántan nézett Elspeth szemébe, miközben az bekapott egy újabb adag tortát. – Egyedül is meg tudná szervezni az esküvőket. A munka oroslánrészét eddig is maga végezte, nem igaz?

– De igen – sóhajtott a asszony. – Clarissa az ügyfelekkel tartotta a kapcsolatot.

Amy leült az asszony mellé egy rózsaszínű kanapéra, és megfogta tökéletesen manikűrözött kezét. – Tényleg nem érti? Ez a maga nagy esélye! Ha megszervezi a kint várakozók esküvőjét, azt ők soha nem felejtik el. Maga segít nekik, nem Clarissa. Nincs más dolga, mint meggyőzni őket, minden a tervek szerint halad. Mit szól hozzá?

– Nem is tudom... Még csak két éve dolgozom itt, addig Clarissa mindent maga intézett. Minden

egyek kartont egyenként át kell nézmem... – Elspeth arcára visszatért a pánik. – A Shaw–Gerard esküvő! Maga süti a tortát! Jövő héten házasodnak, és én még bele sem néztem az iratokba! Mi van, ha...

Rémült tekintettel kereste meg a rózsaszín kartont, mintha attól félne, hogy Amy magához ragadja.

– Amiatt ne aggódjon! A kartont hazaviszem, ellenőrzöm, hogy áll a szervezés, és a hét közepén itt találkozunk. Rendben?

– Clarissa ragaszkodik hozzá, hogy nem kerülhetnek ki az ügyfelek iratai.

– Ő itt mellettem Jared Shaw, a menyasszony bátyja, aki aláírta a szerződést. Neki nyugodt lelkiismerettel átadhatja az iratokat.

Elspeth Jaredre pillantott, majd félénken rámosolygott.

– Tulajdonképpen igaza van. Megfelel a csütörtök tizenégy óra?

– Megegyeztünk! – vágta rá mosolyogva Amy. – Biztos vagyok benne, hogy úrrá lesz a helyzeten. Ne szaladjon el a kihívások elől! Mutassa meg az ügyfeleknek, ki itt a főnök!

Ezzel felállt, és felhúzta az asszonyt is. Bátorítóan bólintott, majd magához vette a rózsaszínű kartont, és kinyitotta az ajtót a többi nő előtt, akik azonnal benyomultak az irodába.

– Ezer köszönet! – szólt vissza Jared is Elspethnek a legszebb mosolyával. – Tökéletesen megbízunk magában. Akkor viszlát csütörtökön!

Ezzel a mosollyal minden nőt elvarázsolna, gondolta Amy hevesen dobogó szívvel. Az előkelő hölgyek egyszerre sóhajtottak fel körülöttük. Ekkor a férfi Amyhez hajolt, lehajtotta a fejét, és megcsókolta.

Csak egy apró érintés volt az ajkán, Amy lába mégis elgyengült. Átfogta a férfi csípőjét. Egy pillanatra átadta magát az ábrándnak, hogy Jared tényleg a vőlegénye, és ő a gyermeküket várja. Hogy neki szólt a szerelmes csók.

Ám ez már túl veszélyes gondolat volt.

Kényszerítette magát, hogy felnézzen a férfi szép, erőteljes vonású arcára. Eszébe jutott, hogy Jared bármelyik nőt megkaphatná, és ez visszarántotta a földre. Felesleges álmodoznia. Jared Lucy bátyja, és az esküvő után elmegy Londonból.

Amikor már a Rolls-Royce-ban ültek, Jared megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Szörnyű volt! Szegény Elspeth, vajon hogy boldogul ezekkel a nőkkel?

– Biztos vagyok benne, hogy megoldja a helyzetet. Az a lényeg, hogy megszereztem Lucy kartonját! – Amy diadalmasan feltartotta a rózsaszínű dossziét, majd kihúzta a pólója alól a párnákat. – Sajnálom, Jarella... És most mihez kezdünk?

– Először is szükségem van egy kávéra, egy telefonra meg egy számítógépre, utána legalább tíz óra alvásra – felelte Jared.

3. FEJEZET

– Becsomagoltam tíz epertortát, tizenkét almás rétest és hat csokoládékrémes süteményt. Ha elfogy, gyertek át nyugodtan új adagért! – biztatta Amy a szomszéd kávézó két kiszolgálóját, akik átjöttek a leadott rendelésért. Kinyitotta előttük az ajtót, aztán a lányok vidáman fecsegve siettek ki a napsütésbe.

Mindketten csinos, színes, vállpántos ruhát viseltek. Korábban Amy is gyakran hordott pántos ruhát, de régen lemondott minden ruhadarabról, amelynek nagy kivágása van.

Megérintette a póló alatt rejtőző duzzadt heget. A chicagói plasztikai sebész mindent megtett, amit tudott, végül azt javasolta, viselje a sebhelyet egyfajta medálként. Tekintse túlélő érdemrendnek.

Ismerős érzés szorította össze a torkát, miközben körbepillantott a pékségben. Itt akarta leélni az életét, a maga uraként. Itt szerető otthont tudna nyújtani egy gyereknek is. Ahogy Edlerék otthont adtak neki, miután a szülei meghaltak.

Trixi odalépett mellé, és a vállára tette a kezét.

– A hátsó bejáratnál még két kávézótulajdonos követeli a rendelését – emlékeztette. – A tegnapi jóképű fickó viszont nem bukkant fel. Szerinted eljön ma?

– Biztosan. Legalábbis remélem.

Hangos elektronikus zene dübörgött Amy sütődéjében, amikor Jared félrehúzta a függönyt az ajtóban. A tompa ritmus a fejében is visszhangzott. Nem kellett volna ennyit aludnom, gondolta. Szívesebben nézte volna át a lakásán Lucy iratait. Szeretett nyugalomban, a megszokott környezetben dolgozni.

A napszemüveg sötét üvegén keresztül nézte, ahogy Amy sűrög-forog a helyiségben az edények és tortaformák között. Úgy tűnt, egyedül húzza az igát. Hol lehet a többi pék és cukrász?

– Jó reggelt – mondta, de nem kapott választ. – Jó reggelt! – ismételte meg hangosan, Amy mögött pár lépésnyire.

Ebben a pillanatban belépett a Trixi nevű lány, és lehalkította a zenét. Amy felkapta a fejét, és megfordult. A mosolyától Jared vérnyomása az egekbe szökött.

– Jó reggelt, Mr. Shaw! Azt hittem, ma már nem is jön – mondta a lány meleg hangon.

– Sajnálom, de a belső órák még nem heverte ki a hosszú repülőutat.

– Ne mentegetőzzön, tegnap kimerítő napunk volt.

Amy Edler különleges nő, gondolta Jared. Jó lenne egyszer elvinni kirándulni. Jól szórakoznának. Talán arra is rávehetné, hogy levegyen pár réteg ruhát. A férfi vászoninge már most a hátához tapadt, annyira melege volt. Amy pedig zárt nyakú pólóban süt!

– Szombaton mindig rengeteg a munkám, nincs időm csacsogni – magyarázta a lány. – A rózsaszín kartonért jött, ugye? Lenne két dolog a listán, amit elintézhette. Menni fog?

Jared felsóhajtott.

– Nincs tapasztalatom az esküvőszervezésben. Lehet, hogy csak kolonc leszek a nyakán.

– Biztosan nem. Fogja fel úgy, mintha egy újfajta céges projekten dolgozna.

Jared széles mosolya pontosan az a válasz volt, amelyre Amy várt.

Egy kicsi, kerek asztalra mutatott a helyiség egyik sarkában.

– Az asztalon mindent megtalál, amire szüksége van. A listára odaírtam, hol tudja elintézni az ügyeket. Megjelöltem azt is, kivel beszéltem már ma reggel. Őket kihagyhatja.

Jared próbálta magában tudatosítani, hogy ő akarta a kezébe venni az esküvő szervezését. Ehhez képest Amy Edler igencsak előtte jár.

– Két embert kell sürgősen elérnie – folytatta a lány. – Az egyik a szálloda rendezvényszervezője, ahol az esküvői fogadást tartják. Reggel próbáltam hívni, de ma is esküvő van a szállodában. Lehet,

hogy már úton volt a templomba. Ne ijedjen meg! – fűzte hozzá, amikor meglátta Jared riadt arcát. – A rendezvényszervező megerősítette, hogy minden rendben a terembérlettel. A részleteket kellene egyeztetnünk, legjobb lenne hétfőn, kora reggel. Ma mindegyikünknek túl sok a dolga.

– Maga tényleg elfoglalt, de nekem szabad az egész napom. Van egy laptopom, két telefonom és egy autóm, munkához láthatnék. Mit szól hozzá?

– Miért ne? Ha akar, nyugodtan menjen fel a lakásba, ott nyugisabb. Idelent ennél csak nagyobb lesz a nyüzsgés.

Jared valamit még mindig nem értett.

– Mikor kezd a többi pék? – kérdezte. – Vagy mára már végeztek?

– Sajnálom, hogy ki kell ábrándítanom, de itt egyetlen pék és cukrász süt, és az én vagyok. Trixi és a barátnője szolgálják ki a vendégeket, a konyhában csak én dolgozom.

– Az összes süteményt maga süti? – kérdezte határtalan csodálkozással a férfi.

– A saját kezemmel.

– Le vagyok nyűgözve! Még egy ok, hogy átvegyem az esküvő szervezését, így maga is végezheti a munkáját. A titkárnőm gyakorlott a rendezvényszervezésben. A csapatom is beszállhat.

– Ezt megbeszéltük tegnap este, és nem így egyeztünk meg.

Jared annyira összetört a visszautasítástól, hogy Amy már-már megsajnálta. Megint az asztalkára mutatott.

– Ahogy már mondtam, oda leülhet. Szóljon, ha kér kávét vagy teát! Ha éhes, kaphat süteményt. Trixitől pedig ne féljen, túl elfoglalt ahhoz, hogy az idegeire menjen.

– Értem, főnök – vágta rá a férfi megjátszott komolysággal. – Még valami?

– A másik ember, akit nem tudtam elérni, a fényképész – közölte a lány, és igyekezett visszafojtani a nevetést. – Senki sem veszi fel a telefont azon a számon, amelyet Clarissa megadott. Lehet, hogy éppen dolgozik.

– Nem gond, elintézem.

– És még valami – tette hozzá komoly arccal Amy. – Most már leveheti a napszemüvegét.

Jared telefonálással töltötte a következő két órát, ami nem volt egyszerű ekkora háttérzaj mellett. A pékség inkább pályaudvarnak tűnt. Éppen egy új ponthoz érkezett a listán, amikor bemasírozott egy csapat fiatal, kötényükön egy ismert étterem logójával. Kész süteményekkel teli tálcákkal távoztak.

Nemcsak az nyűgözte le, hogy Amy mindegyiküket a keresztnévén szólította, hanem az is, mennyit beszélget és tréfálgozik a vevőkkel – több nyelven. Hihetetlen ez a nő! És még ő hitte, hogy nyüzsgés van az irodájában!

Amikor legközelebb felnézett, Amy az asztalához közeledett egy tálcával, rajta kávé és sütemény. Jared gyorsan felugrott, és kivette a kezéből a tálcát. A lány az egyik kemény faszékre rogyott, és fáradtan lehunyta a szemét.

– Mindig ekkora a forgalom? – tudakolta Jared.

– Ahhoz, hogy elindítsam a pékséget, keményebben kellett dolgoznom, mint valaha – felelte Amy, és nagy zöld szemével elnézett az asztal felett. – Londonban remek cukrászdák működnek olyan személyzettel, akik évekig tanulták a szakmát. Én ellenben csak két éve kezdtem, de különlegességeket kínálok. Nem minden felkapott cukrászda veszi a fáradságot, hogy saját rétest süssön.

– Na és a csokoládétorták? Azokat biztosan lehet kapni más pékségekben vagy cukrászdákban is.

– A Sacher-tortámra gondol, Mr. Shaw? – kérdezte felháborodva Amy, és letette a kávéscsészéjét.

– Titkos a receptje, egyenesen Bécsből. Az Edler családban nemzedékről nemzedékre öröklődik, és kockázatos megkóstolni a tortát.

– Igen? Miért? – érdeklődött mosolyogva a férfi, akit már nem igazán érdekelt az esküvői lista.

– Némelyik vendég azt állítja, függőséget okoz. Mi lesz, ha magával is ez történik? Mihez kezd, ha visszamegy New Yorkba?

– Nem vállal kiszállítást?
– Csak tizenöt kilométeres körzetben.
– Ez valóban gondot jelent, de az egész élet egy nagy kockázat, Miss Edler – közölte a férfi, mélyen Amy szemébe nézve. – Az én munkámban pedig folyamatosan keresnem kell az új kihívásokat.

A lány szeme körül nevetőránccok bukkantak fel. Jared hirtelen úgy érezte, nincs más a világon, csak ő és ez a lány. Hogy lehet ez?

Ekkor Trixi hangja szakította ki a gondolataiból.

– Amy, fel kell mennem! Itt vannak a lányok!
– Rendben! – kiabált vissza Amy. – Trixi nálam zuhanyozik – magyarázta. – Mostantól egy órára zárva a lakásom ajtaja.

Elvitte az üres csészéket, és két pohár vízzel tért vissza.

– Folytassuk a munkát! Átfutná velem a listát, miközben megdagasztok még pár kenyeret?

Jared bólintott, és közelebb húzta a székét Amy munkapultjához. Nem lehet hozzá elég közel! Kinyújtotta a lábát, és meg akarta kérdezni, milyen asztaldíszeket rendelt, amikor felettük hangos koppanással leesett valami a padlóra. Építészként már éppen arra gondolt, nem szakad-e be a mennyezet, amikor fentről egy hang azt kiabálta: minden rendben. Amyre nézett, aki a szemét forgatta.

– Most már tudni akarom, miért használja Trixi a maga fürdőszobáját!

– Az édesanyjával lakik, és néhány hete elromlott náluk a zuhanyzó – világosította fel Amy, miközben egy nagy adag tésztát gyúrt. – A főbérő mindig új kifogást keres, miért nem tudja megjavíttatni.

– Ismerem ezeket az alakokat. Mindig csak hitegetik az embert, de nem tesznek semmit.

– Az a baj, hogy Trixi anyja mozgáskorlátozott, és nincs túl sok kiadó lakás, amelyben kerekesszékekkel is tudnak közlekedni. A főbérő ezt pontosan tudja. Vagy elfogadják a helyzetet, vagy kiköltöznek, amit nem engedhetnek meg maguknak. – Amy erőteljes mozdulatokkal dolgozott a tésztán, miközben folytatta. – Szegény lánynak mindennap le kell mosdatnia az édesanyját. Az asszony csak hetente egyszer jut rendes fürdéshez, amikor bemegy kezelésre a kórházba. A helyzet Trixit terheli meg a legjobban, hiszen így főiskolára sem mehet. Megpróbál pénzt keresni, közben hivatalokhoz, különféle szervezetekhez ad be kérvényeket. Tőlem nem fogad el külön segítséget.

Jared ijedten mutatott a munkapult asztallapjára, amely veszélyesen meghajlott.

– Ha ilyen erővel dagasztja a tésztát, még két kör, és az asztal megadja magát – jósolta, mire a lány elnevette magát.

– Minél több erőt fektetek a tésztába, annál finomabb lesz a kenyér. Ennél nincs jobb módszer, hogy az ember ledolgozza a feszültséget. Próbálja csak ki, nem árthat!

– Sajnos nem úgy öltöztem – szabadkozott a férfi.

– Van egy férfi méretű kötényem – közölte Amy, miután végigmérte Jared világoskék ingét és a farmerét.

Levette a fogasról az egyik kék-fehér csíkos kötényt, és odanyújtotta neki.

– Ugye nem képzeli, hogy megfogom ezt a ragacsos izét? – kérdezte megjátszott undorral Jared.

– Megmutatom, hogyan gyúrja. Utána megmoshatja a kezét. Minél gyorsabban elkészül a tészta, annál hamarabb folytathatjuk a munkát Lucy listájával. Ahogy kinéz, magára fér némi lazítás. Képzeld bele a tésztába a legnagyobb ellenségét! Például a csinos Clarissát, aki egy trópusi strandon hever, és napernyő alatt szürcsölgeti a koktélokot.

Jared felvette a kötényt, mire Amy nevetés helyett elismerően biccentett.

– Nagyon csinos – állapította meg. – Mintha magára szabták volna.

Hogy állíthatja bárki, hogy a tésztagyúrás oldja a feszültséget? – tanakodott Jared. Akárhogy nyúlt hozzá, a massa nagy csomókban ragadt az ujjára. Amy bátorítóan mosolygott rá, pedig legszívesebben hangosan kinevette volna.

– Minden kezdet nehéz – vigasztalta. – Lisztezze be jobban a tésztát! Kezdjük előlről, és figyelje,

hogyan dolgozom!

A lány lisztet öntött a munkapultra, hozzátette a többi összetevőt, és vízzel csinos kis halmot formált belőle. Többször összenyomta, majd újra és újra széthúzta a tésztát.

– Így jobban érvényesül az élesztő hatása – magyarázta. – Most maga jön!

Megragadta Jared kezét, és vezette, így nyújtotta ki megint a tésztát. Amikor azonban elhúzta volna az ujjait, a férfi szorosán megfogta a kezét, és vele együtt gyúrta át a puha labdát. Olyan közel húzódott hozzá, hogy a lány érezte férfias, fanyar illatát.

Csodálkozva hátrapillantott, és Jared ebben a pillanatban a szemébe nézett. A tekintetétől elállt a lány lélegzete. Főleg akkor, amikor a férfi még végig is simított az arcán, mintha egy lisztfoltot akarna letörölni. Amy lehunyta a szemét, mert a gyengéd érintés szinte már fáj.

– Maga szerint ebből lehet valami? – kérdezte Jared, és mindketten tudták, hogy nem csak a tésztáról beszél.

– Nem, maga reménytelen eset – válaszolta a lány, és megragadta a tésztát. – Most pedig sietnem kell. Majd máskor megpróbálja. Az egyik törzsvendégem gyerekének ma lesz a születésnap. Zsúrja, és történt egy kis baleset. Ideadná a lisztet? Köszönöm.

– Baleset? – ismételte Jared, miközben visszaült az asztalkához.

– Az egyik lány tegnap szakított a barátjával, és fájdalmában felfalta az összes születésnap süteményt. Két óra alatt elő kell varázsolnom a semmiből egy csokitortát születésnap díszítéssel, és annyi süteményt, amennyi húsz kislánynak elegendő.

A rózsaszínű karton felé intett, amelyről Jared teljesen megfedkezett.

– Mivel nekem rengeteg a dolgom, örülnék, ha tisztázná, mi a helyzet a fényképésszel.

– Rendben. Utána főzök egy kávét.

– Köszönöm, az remek lenne. És most kifelé innen! – Kihessegette a férfit a konyhából, és utána szólott: – Ne felejtse el mosolyogni! Szüksége lehet rá.

4. FEJEZET

Késő délután volt már, amikor Jared a forgalmas utcán visszasietett az Edler sütödébe. Nem mosolygott. Az esküvői fényképész ugyanis érdekesebb ajánlatot kapott: dokumentumfilmet fog forgatni a mongóliai vadtevékről. Magától értetődő, mondta, hogy a megbízást már régen továbbadta egy ismerős fényképésznek. Clarissa nem említette?

Nos, legalább szép az idő... Ezért is határozta el, hogy gyalog megy vissza a pékségbe, hátha megnyugszik egy kicsit. Egyenesen a hátsó bejáratához tartott, ahol földbe gyökerezett a lába. A kövezett udvaron ugyanis ott állt a legöregebb, legrozsdásabb szállítóautó, amelyet valaha látott. A zaj, amely a motorháztető alól hallatszott, mindent elmondott az állapotáról. A kipufogó bűzös fekete felhőket eregetett.

A volán mögött Amy Edler ült vörös arccal. Jared odasietett a lehúzott ablakhoz.

– Kér egy kávé, hölgyem? Vagy mit szólna inkább egy új motorhoz?

Amy hangosan szitkozódott, mire a férfi elnevette magát.

– Gyerünk, öreglány, ne most hagyj pácban! – kérlelte az autót a lány. – Főleg ne egy férfi jelenlétében!

A motor azonban köhögött párat, majd végleg felmondta a szolgálatot.

– Hannah-t az üzlettel együtt vettem át – mesélte Amy, miután dühösen a műszerfalra csapott. – Tíz hónapja még átment a vizsgán.

– Most már nem menne át – jegyezte meg Jared, és alig tudta visszafojtani a nevetést. – Odavan a tengelykapcsoló, a kipufogó, és alighanem a hajtómű is tönkrement.

Amy meglepődve nézett rá, majd kikapcsolta a biztonsági övet. Jared felkészült a kérdésre: honnan tudja?

Erre el kellene mesélnie, hogy régen, iskola után Frank autószerelő műhelyében dolgozott. Ám a lány csak annyit kérdezett:

– Komolyan mondja?

A férfi bólintott.

– Eladhatná a rendszámablát. Az *EDL 1* biztosan keresett a gyűjtők körében. Annyi pénzt kaphatna érte, amiből kitelik egy új autó.

– Megőrült? – tiltakozott Amy. – Az Edler család első szállítóautójáról beszélünk! Nincs jobb ötlete?

– A sarkon áll a terepjáróm, hatalmas csomagtérrrel.

A lány az órájára nézett, majd bólintott.

– Rendben, most az egyszer elfogadom. De csak azért, mert szombat van, és időben ki kell szállítanom a rendeléseket.

A férfi hitetlenkedve nézte, ahogy Amy megpaskolja a műszerfalat, és gyengéden azt mondja az autónak:

– Gondoskodom róla, hogy rendbe hozzanak.

Jared fejcsóválva ment el az autójáért. Közben felhívta Franket.

– Szia, Frank, nem tudod véletlenül, hogyan jutok a leggyorsabban egy szállítóautóhoz? És még valami... Van itt egy izgalmas öreg hölgy, nagyjából veled egykorú, aki alig várja, hogy megismerjen. A neve Hannah.

– Ashcroft Grove. A harmadik kereszteződés jobbra – igazította útba Jaredet Amy.

– Ashcroft? – A férfi idegesen mocorgott a vezetőülésben. – Ott korábban gyermekotthon volt.

– Éppen oda igyekszünk. Talán ismeri?

– Inkább érdekelne, mi dolga egy gyermekotthonban. Maga látja el süteménnyel a gyerekeket?

– Nellnél húsz lány lakik, héttől tizenhét éves korig. Ha segítségre van szüksége, időnként

beugrom.

– Nell Watersre gondol? Tudom, hogy évekkal ezelőtt ott dolgozott, de úgy hallottam, nyugdíjba akart menni.

– Ezt nehezen tudom elképzelni – felelte Amy meleg mosollyal. – Nell elnyűhetetlen. Nagyon kedvelem, az egyik legjobb barátnőm. Az ő ötlete volt, hogy tartsak sütőtanfolyamot a pékségben, és a lányok nagyon lelkesek. Nekem is örömet okoz a dolog, bár úgy fest a konyha a foglalkozások után, mintha bombát robbantottak volna.

– Nell is ott lesz a születésnap zsúron? – tudakolta némi gondolkodás után Jared.

– Alighanem elkerüljük, azt mondta, más dolga lesz. A sütemények, amelyeket a lányokkal tegnap készítettünk, nagyon tetszettek neki.

– Ezek szerint a tegnapi felfordulás nem egyedül a maga műve volt?

– Nem – felelte ellágyulva Amy. A szeme megtelt könnyel. – Remek lányok laknak Nellnél. Szeretném nekik bizonyítani, ők is elérhetnek bármit anélkül, hogy az emberek megkülönböztetnék őket, mert gyermekotthonban élnek.

Jared lassan befordult az Ashcroft Grove-ra.

– Lucy sosem említette, hogy maga gyermekotthonban lakott – szólalt meg halkán, szemét az útra szegezve.

– Mert nem mondtam el senkinek. Miből jött rá? Leolvasta az arcomról?

– Hallottam a hangján, amikor a lányokról beszélt, és arról, hogy megkülönböztetik a gyermekotthonban lakó gyerekeket.

Amy mélyet sóhajtott.

– Csak hat hónapot tartózkodtam az otthonban, mielőtt Maria Edler örökbe fogadott. Ez a fél év azonban maradandó nyomot hagyott bennem.

– Mennyi idős volt, amikor elveszítette a szüleit?

– Tizenkettő, de beszéljünk másról. Most jobban érdekel Clarissa listája.

Jared megértette a lányt. Tapasztalatból tudta, mennyire nehéz arról beszélni, hogy gyerekként idegen emberek gondjaira bízták.

– Pontosan mire gondol?

– Szeretném tudni, milyen beszédet tart az örömapa, és kíváncsi vagyok rá, milyen ajándékot kapnak a nyoszolyólányok. – Kacéran pillantott a férfira, és felvonta a szemöldökét. – És van még valami. Remélem, felfrissítette a táncstudását.

– Nem, ilyen könnyen nem ver át! – vágta rá nevetve Jared. – Pontosan átnéztem a listát, nincs rajta zenekar.

– Lucy szerződtetett egy lemezlovast. Ő le tud játszani bármilyen zeneszámot. Vagy rosszul láttam?

– Egy alkalmat sem hagyna ki, hogy sarokba szorítson, ugye? – kérdezte a férfi.

Közben megérkeztek a nagy téglapülethez. Jared leparkolt a bejárat előtt, és kiszálltak az autóból. Be lehetett látni a kertbe, ahol gyerekek labdázta.

– Lehet, hogy rá kellett volna beszélnem Mike-ot, szökjenek el ők is egy trópusi szigetre – morogta a férfi. – Tartogat még hasonló meglepetéseket, Miss Edler?

Néhány gyerek megismerte Amyt, és a kapu felé szaladtak, hogy üdvözljék.

– Talán – válaszolta a lány. – De először maga teljesítsen egy feladatot. Vigye be a süteményeket, méghozzá épségben! Sok sikert az éhes hordához!

Két óra múlva egy szűk kis mellékutcán mentek hazafelé. Jared próbált megnyugodni.

– Ne mondja, hogy maga ezt hetente végigcsinálja! A kis szörnyetegek kitépték a kezemből a dobozokat!

– Egy születésnap bulin mindig izgatottak a gyerekek, annyi szép dolog vár rájuk – magyarázta Amy. – Egyébként köszönöm, hogy segített. Megvan az előnye annak, ha valaki magas. Nekem nem sikerült volna eljuttatnom a tortát az asztalig. A gyerekek is szívesen játszottak magával.

– Én is remekül szórakoztam. Pár hét, és a kék-zöld foltok is eltűnnek.

– A nadrágjára is ráférne egy jó tisztító – jegyezte meg a lány ijedten, amikor meglátta a nadrágszáron az eperkrémet.

– Mondhatom, új élményeket szereztem ma, de ha már ételről beszélünk, megállhatnánk valahol enni? Az ebéd úgymint kimaradt.

– Ennyi rágcsepp után nincs étvágyam – felelte a lány, majd engedékenyen felnevetett. – Na jó, pár falat nem árthat. Többet nem eszem, mert meghívtak vacsorázni. Rántotta és füstölt lazac megfelel?

– Csábítóan hangzik. Csak mondja, hová vigyem!

– Ismerek a környéken egy kedves kis pékséget. Ne nézzen ilyen rémulten, tudok főzni!

– Abban legalább biztosak lehetünk, hogy a kenyér finom lesz – mondta nevetve Jared, és hátranézett a visszapillantó tükörben. – Ki az a szerencsés fickó, akivel együtt tölti a szombat estét? A barátja?

– Nell-lel megyek egy jótékonysági összejövetelre. A gyerekekotthonnak gyűjtünk. Pillanatnyilag nem vagyok foglalt. És maga, Jared? – kérdezett rá a lány, közben mindent megtett, hogy a hangja természetesnek tűnjön. – Maga biztosan egy csinos nővel tölti az estéjét.

– Én? Nem! – vágta rá a férfi, és meglepődött a saját nyíltságán. – Ezt az utcát ismerem!

– Nem csoda, mindjárt odaérünk a pékséghez. Sokszor járhatott erre.

– Így van, és most kihasználom az alkalmat, hogy szakmai tanácsot kérjek magától. Megbízást kaptam ugyanis egy új étterem kialakítására, itt az utcában. – A lányra nézett. – Három hét múlva lenne az átadás. Megnézné velem a helyet?

– Miért ne? – felelte Amy.

– Még nem nyitott ki az étterem, egy hónapja álltunk neki a felújításnak. Lucy tervezte a berendezést, nagyon kíváncsi vagyok rá. Ahogy arra is, hogy halad a munka. Lucy be szeretné fejezni, mielőtt elmegy nászútra.

– Értem. Kénytelen arra hagyatkozni, hogy a mesteremberek tudják, mi a dolguk, de legszívesebben személyesen ellenőrizné a helyzetet. Nehezen bízok meg mások munkájában, ha nem ismeri őket.

– Megint rajtakapott, Amy! – kacagott fel a férfi, és megállt egy egyszintes ház előtt. A parkolóhelyet építési törmelék, műanyag zsákok és deszkák fedték. Nem volt túl szívderítő látvány. Az épületen plakát hirdette, hogy itt a Haywood & Shaw építkezik.

Egy ideig némán ültek az autóban, majd Amy megtörte a döbrent csendet.

– Nézzük meg, hogy néz ki belülről!

Jared nagy levegőt vett, majd bólintott. Miközben kiségtette a lányt az autóból, nem szólalt meg, de összevont szemöldöke beszélt helyette.

Amyremélte, belülről jobban fest a jövődöbéli étterem. Odabent azonban ugyanez a rendetlenség fogadta őket. A munkások mindent szanaszét hagytak, mielőtt hazamentek a hétvégére.

Hamarosan becsukódott mögöttük a dupla ajtó, és egy tágas teremben álltak egymás mellett. A padlót ponyva fedte, rajta festékesvödrök és ecsetek heverték szanaszét. Jared feszülten nézett fel a mennyezetre. A gipszdíszítést világos, de furcsa, barnás színre festették.

– Milyen színt választott Lucy? – érdeklődött Amy.

– Amikor utoljára beszéltem a szobafestőkkel, még elefántcsontszínűre tervezte a mennyezetet, a stukkókat pedig krémszínűre. Egy héttel azelőtt Lucy porcelánkéket akart, az elején meg tearózsásárgát.

– A falak legalább elefántcsontszínűek, de a stukkókat nem nevezném krémszínűnek. Nem igazán sikerült a kikeverés. Körülnézhetek?

– Nyugodtan, úgy látom, a padló már elkészült.

Amy nem volt szakértő, de látta, hogy a ház lenyűgöző lesz, ha véget ér a felújítás. Egy boltíves folyosón át újabb tágas helyiségbe jutott, amelyet üvegajtók választottak el a kerttől. Elképzelte, hogy nyáron nyitva állnak az ajtók, és madárcsicsergés, gyereknevetés szűrődik be a kertből...

Továbbindult. Amikor befordult a sarkon, elakadt a lélegzete. Soha nem látott ennyire jól berendezett konyhát! Legalább akkora volt, mint a terem a bejáratnál, de itt nem heverték szanaszét

szerszámok és festékesvödrök. Csillogott a tisztaságtól.

Kíváncsian, szinte irigyen kezdte nyitogatni a szekrényeket és a fiókokat. Kizárólag csúcsminőségű konyhaeszközöket talált. Hatalmas tűzhelyek, sütőkemencék, két nagy teljesítményű mosogatógép, tágas kamra és két átadó az étterembe... Elragadtatva sóhajtott fel.

A csempézett fal egy részét műanyag fólia takarta. Arra gondolt, hátha ajtó rejtőzik mögötte, amely a kertbe vezet. Eltávolította a ragasztócsíkot, és félrehúzta a fóliát... majd elfordította a kulcsot a faajtó zárjában, és kilépett a napmelengette homokkő járólapokra. Romantikus télikertbe jutott.

Élénken el tudta képzelni, hogy egy hasonló nyári napon emberek ülnek majd itt, fonott bútorokon. Békésen isszák a kávéjukat a napfényben, a kertben gyerekek rohangálnak, védve az utca forgalmától. Ez az, ami az Edler sütödéből hiányzik. A kert. A lánya, akit még nem is ismer, annyira jól érezné magát itt...

Amikor a boltíves folyosóról bekukkantott az étterembe, egy régi kávéházat látott a lelki szemei előtt. Mintha egy másik korba lépett volna át. Borvörös sötétítőfüggöny védte a vendégeket a napfénytől. A falmélyedésekben golyót formázó lámpák árasztottak tompa fényt, amely visszatükröződött a világos kőpadlón és a fényesre tisztított fa falburkolaton. Az egyik falat tükör fedte, így még jobban fokozta a pompát.

Szivarozó üzletembereket látott, a kezükben újság, előttük kávé. Előkelő hölgy majszolt különleges csokoládés süteményt, miközben a szeretője epekedve nézett a szemébe. Egy fiatal ember órákon át írt a jegyzetfüzetébe az egyik asztalnál, és senki sem zavarta meg. Szinte érezte a frissen főtt kávé és a csokoládé illatát. Amit látott, egy volt a csodálatos bécsi kávéházak közül, és Amy gondolatban ott állt a közepén a nevelőszüleivel együtt. Milyen régen gondolt már arra a varázslatos bécsi nyaralásra!

Ekkor vette észre Jaredet, aki félig az egyik boltív mögött állt, és hitetlenkedő mosollyal nézett körül.

– Remélem, a drága húgom többet nem gondolja meg magát. Biztosan azt mondta a festőknek, tartsanak szünetet, amíg meg nem szárad a festék. Látni akarja, hogyan mutatnak a végleges színek. A takarítóbrigádod viszont már jövő hétre megrendelte – mondta aggodalmasan a férfi. – Na, de várjuk ki a végét, hátha mégis elkészülünk.

Odament Amyhez, aki még mindig csodálkozva állt ugyanazon a helyen, ahol megtorpant.

– Úgy látom, tetszik az épület – jegyezte meg.

– Csodálatos, imádom ezt a konyhát! – lelkesedett a lány, és izgalmában megragadta Jared karját. – Ez a legszebb hely, amit valaha láttam!

Jóleső sóhajjal leült az épület tövébe, és a napsütötte falnak vetette a hátát.

– Üldögélhetek itt még egy percet?

– Ameddig csak akar! Az épület az enyém, és kíváncsi vagyok a véleményére. Örülök, hogy eljött velem, és annak is, hogy tetszik a hely.

– Az nem kifejezés! Rajta, üljön le mellém, és egy szót se többet!

Megrántotta a férfi karját, mire az mosolyogva letelepedett mellé úgy, hogy a válluk összeért.

– Tíz éve Ausztriában töltöttem a szünidőt a nevelőszüleimmel. Volt egy kávéházuk Bécsben – mesélte Amy, és elragadtatva sóhajtott. – Az a csodás város megváltoztatta az életemet a felejthetetlen kávéházaival. Onnantól kezdve tudtam, miért dolgoznak olyan szorgalmasan Edlerék a pékségben. Arról álmodoztak, hogy egy napon Londonban is lesz egy szép kávéházuk.

– És maga? – kérdezte Jared a lányra pillantva. – Maga is azért vette át az öreg pékséget, mert kávéházzal álmodozik?

Amy bólintott, és újra elmerült az emlékekben.

– Maria Edler Walter Edler testvére volt, minden szombaton vele mentem a pékségbe. Ő vezette a könyvelést a bátyja üzletében, és amíg dolgozott, én bemehettem a pékműhelybe játszani. Nagyon élveztem! – mesélte mosolyogva. – Ha egyszer megnyitom a saját bécsi kávézómat, meghívom Edleréket a megnyitóra... Talán egyszer sikerül – tette hozzá, de a mosoly lehervadt az arcáról.

Jared erős ujjaival úgy fogta meg a lány kezét, mintha az lenne a világ legtermészetesebb dolga.

Amy hátrahajította a fejét, és nagyot nyelt. Megszólalni nem tudott, mert remegett volna a hangja. Legjobb lesz, ha valami másra összpontosít.

Ebben a pillanatban meghallotta egy fekete rigó dallamos énekét. Most vette észre a madarakat a fák ágain. A szél odafújta hozzájuk a rózsák illatát, amelyek a bejárat mellett virágoztak. Hozzá Jared meleg tenyere, erős válla – már-már túl sok volt a boldogságból.

Nem csoda, hogy máris elképzelte: itt él és dolgozik élete végéig. Ebben a házban nyitja meg az Edler kávéházat: micsoda álom! A kertben játszanának a gyerekei, és tökéletesen elégedett lenne az életével.

Talán majd talál egy hasonló helyet, mint ez itt...

Jared megmoccan mellette, és ez tudatosította benne, hogy az álmok messze állnak a jelenlegi helyzetétől. Elhúzta a kezét a férfi tenyeréből. Közben a nap is eltűnt a fák mögött.

– Haza kell mennem, még rengeteg munka vár rám. Ebből az épületből csodás étterem lesz. Már csak néhány rendes ülőhelyre lenne itt szükség – állapította meg a lány, és huncut mosollyal a tenyerére támaszkodott, hogy felkeljen a földről. Egyszer csak felkiáltott a fájdalomtól.

– Mi a baj? – tudakolta ijedten a férfi.

– Egy szilánk, semmi komoly – nyugtatta meg Amy.

– Mutassa! – Jared megfogta a kezét, és alaposan megnézte a tenyerét. Bocsánatkérően nézett a szemébe. – Sajnálom. Először egyedül kellett volna idejönnöm, hogy ellenőrizzem, biztonságos-e az épület.

– Túl fogom élni – jelentette ki a lány. – Nincs véletlenül egy csipesze? Milyen buta vagyok, hiszen itt lakom a szomszéd utcában. Otthon kihúzhatom a szilánkot.

Jared határozottan megrázta a fejét.

– Nem, az én dolgom. Egyébként is szakértő vagyok a témában. Lucy régen imádott fára mászni. Folyton szálkákat húzogattam ki a kezéből meg a lábából. Ha egy pillanatig mozdulatlanul tartja a kezét, kiszedem. Készen áll?

Amy bólintott, és felkészült az éles fájdalomra. Helyette a férfi ujjá hegyének gyengéd érintését érezte, miközben az végigtapogatta a tenyerét. Amikor hevesen beszívta a levegőt, Jared ijedten pillantott rá. Azt hitte, fájdalmat okozott.

– Mindjárt megvan! – biztatta. – Most! Rendben, készen is vagyunk.

A hüvelykujjával finoman megdörzsölte a sérült részt. Az érintés egyre mélyebbre hatolt Amyben, egészen addig, ahol korábban érző szív dobogott – amíg két éve durván ki nem tépték.

Most megint felbukkant valaki, aki fájdalmat okozhat neki. Miért nem ment rögtön haza a pékségbe? Ilyesmire most nincs szüksége. Jobban mondvá soha többé.

Váratlanul elrántotta a kezét, és úgy tett, mintha további szilánkokat keresne. Csak a férfira ne kelljen ránéznie! Legszívesebben az erős karjába simult volna, de tudta, nem adhatja át magát az érzelmeinek. Újra rossz vége lenne.

Hamarosan tovább süti a süteményeit. Valahogy majd csak túléli ezt a hetet az esküvőig.

Az órájára nézett, és lesimította a nadrágját.

– Köszönöm, hogy megmutatta az épületet, a lenyűgöző konyhát és a csodás télikertet – hálálkodott, majd gondolkodás nélkül lábujjhegyre állt, és megcsókolta a férfi arcát. – Mindenekelőtt azt köszönöm, hogy felébresztette bennem a szép emlékeket.

A férfi elképedve nézett utána, amikor visszament a házba.

– Igazán nincs mit – mormolta, miközben megérintette a csók helyét, majd Amy után kiáltotta: – Jöjjön bármikor! Amikor csak akar!